Ч. 285. Пятниця 5 січня 1912 (23 грудня 1911). Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

До ситуациї. — Італіяньско-турецка війна. — Розвязане грецкої палати послів. — Независима Монголія. — Поділ Персиї

З войскових кругів доносять, що зміст бесіди міністра війни ґен. Авфенберґа звістний був вже на три дни наперед ґр. Еренталеви. Ґр. Кіп-Ґедерварі бажав собі пороблення в ній деяких змін, котрі дійстно переведено. Міністер Авфенберґ був по делеґацийній сесиї на авдиенциї у Цісаря і наслідника престола. Оба вповні похвалюють становище, яке займив міністер війни в делеґациях.

В угорских політичних кругах кажуть, що вже пороблено приготовленя в справі уложеня спільного буджету на рік 1913. Той буджет буде предложений делеґациям в червни.

Від якогось часу повтаряють ся у Відни знов поголоски о мирових переговорах, які мають незабаром розпочати ся між Туреччиною а Італією. Ті поголоски опирають ся поки що на тім, що Саід паша, котрий, як звістно стремить до заключеня мира, полишив ся на дальше при кермі турецкого правительства. З турецкої сторони заявляють, що вправді великий везир бажає собі мира, однако поки що нема підстави, аби переговори розпочати. Впрочім Туреччина поки що занята внутрішною кризою і треба перед усім заждати, яке становище займе палата послів супротив відособленого кабінету Саіда паші.

В італіяньских кругах знов кажуть, що Італія все готова до переговорів, але сама в тім напрямі не дасть почину. Єї услівя звістні: анексия Триполісу і Киренаіки; що до иньших точок, італіяньске правительство радо поробить уступки. Дальше ведене війни не має для Турків ніяких виглядів. В Туреччині спершу думали, що в Італії публична опінія буде проти війни, а тимчасом показало ся як раз противно. Фінансове положене Італії сьвітле; їх буджет найліпший в Европі.

Грецка палата послів по довшім нічнім засіданю покінчила вчера рано поспішно всї праці, аби в той спосіб дати можність увільненя кретийских послів, задержаних консулями чужих держав. Палата приймила буджет і проєкт реорґанізациї армії після предложень француского войскової місиї. Відтак палата зістала розвязана королївским декретом.

Як звістно, Монголія, користаючи з перевороту в Хіні, проголосила свою независимість; на престол монгольский в Урзі вступив Хутухта VIII., „сьвятець“, трете воплоченє Будди. Торжество вступленя на престол ось так описує телеґрама в Кіяхти на росийскім поґраничу під датою 30 м. м.

Торжество вступленя Хутухти на престол відбуло ся при незвичайнім напливі монгольского духовеньства і населеня серед загальної радости. В дни вступленя Хутухти на монгольский престол о год. пів до 12 опровели сумежні монгольскі власти на кіяхтиньскій границі церемонію чолобитні новому володареви. В правительственній хіньскій сьвятині в Маймачині виставлено дошку, на якій написано золотими буквами: „Столиця десятьтисячлітного цісаря монгольского народу, сьвятого Чібчундамба Хутухти VIII.“ Перед престолом запалено благовонні сьвічки. Монгольскі урядники і деякі Хінці зложили перед дошкою девять низьких поклонів. Монгольский войсковий відділ дав 12 вистрілів. Сусідні Монголи запалили в сім часї сьвічки в хатах і робили глубокі поклони в сторону Урґи. В сьвятинях відправлено торжественні молебні.

Висилка росийских войск до Персиї тревае дальше. Столицю провінциї Азербейджан, місто Тебріс, заняли вже Росияни, по завзятих уличних боях, в яких розбили племя Фідаісів, що поспішило було на поміч сему містови. Тепер збирають ся росийскі войска до дальшого походу в глубину Персиї.

До першої виміни куль прийшло минулої пятниці. Фідаіси заатакували енерґічно Баґсмераль, де стояло табором росийске войско, котре відперло їх вистрілами з мітрайлез і гармат. Фідаіси бороли ся з дикою завзятостию і знущали ся над раненими та убитими салда-

---

14)

З північної Африки.

(Після дра Штерна, Г. Зінґера, Нея і др.—зладив К. Вербенко).

(Дальше).

Тлемсен має нині 36.000 жителів, між тими лиш 4.500 Французів і 5.600 Жидів, отже остало ся зовсім арабским містом, побіч котрого европейска дільниця виглядає мов би якийсь анахронізм і на великім тиждневім торзі в понеділок врана представляє ся тут живописний образ арабского житя. Араби продають овочі і огородовину, збіже і вовну; цілий Тлемсен єсть тоді на ногах, діти в своїх ріжнобарвних фесах, кабільскі дівчата і женщини з хорошим тетованим лицем, Жиди в своїй чорній ноші. Рано холодний і мужчини носять по найбільшій части рід плащів з капузами з повшиваних баранячих кож. Жиди в Тлемсені то бідні люди, котрі як і прочі туземці жиють з того, що зароблять; они займають ся по найбільшій части дрібною торговлею та всілякими реміслами, головно шлюсарством і ковальством, кравецтвом і шевством; і тут майже всї Жиди говорять по француски та ішпаньски.

Щоби не пропустити одвісенького дневного поїзду до Альжиру, поїхав я ще вечером до Сіді Бель-Аббес. Єсть то чотирокутне місточко з простісенькими мов лінії улицями і плятановими алеями. Довкола міста тягнуть ся грубі і високі мури з чотирома брамами розложеними точно після чотирох сторін сьвіта. Між тими мурами знаходить ся кількадесять приватних домів, тількож касарень, шпиталів, войскових арештів і иньших подібних кріпостий европейскої цивілізациї.

В Сіді Бель-Аббес стоїть залогою перший полк леґії чужинців. Леґія чужинців, по француски „лежіон етранжер“ (Légion étrangère) єсть войско зложене із збиранини з цілого сьвіта, Німців, Швайцарів, Італіянців, Ішпанців, Поляків — людий перезавжно, ба майже виключно таких, що з ріжних причин мусїли втікати з рідного краю, а не маючи де подїти ся або не значучи, як затерти слїди за собою, вступають до француского войска в Альжериї, призначеного тут стеречи полудневих границь кольонїї і вести війну в тамошними арабскими племенами. Першу таку леґію заведено в Альжериї в 1831 р. і она числила тоді 1.800 мужа. В слїдуючім роцї мала она вже 4.000 мужа, а головним єї осїдком було якраз згадане місто Сіді Бель-Аббес. Коли я на другий день відїзджав зелїзницею, впакувало пять жандармів до нашого поїду кільканайцять скованих па рами людий. Одні з них мали на собі уніформи піхоти, то були арештанти, против котрих вело ся слїдство, а котрі в Альжірі мали бути поставлені перед воєнний суд; другі були вже засуджені; они мали на собі бурі кафтани арештантів з карної кольонїї, а у кождого було на грудех вишите велике число. Всїх їж ждала довголїтна примусова робота.

— От такі то тоті леґіонери! — муркотів урядник від зелїзниці, з котрим я балакав. — Ви не маєте поняття, що то за зволоч, які то недобрі людиска; що тиждня відходить один такий відділ. — Я звернув ся до одного Араба, що дивив ся на то понуре видовище; я вдогадував ся, що від того европейского варварства наповнить єго вдоволенєм. — Ой ні — відповів він — нам лиш жаль тих людий; они певно заслужили на кару, але й они люди!

*

В Константинї, куди нас завіз за 15 годин нічний поїзд східно альжирскої зелїзниці, починає ся романтична Альжерия. Край стає більше гористий і богатший у воду; сїножати і лїси виринають на переміну з одностайно жовтими збіжевими полями; мимо того що то суха пора року, в руслах рік все-таки пливе по троха водиці; пальми віерниці, оливні дерева та кактуси мішають ся з нашими деревами овочевими а на пасовисках рогата худоба побіч стад коний крие ся від спеки в тїни тополь. На кождім кроці стрічаємо слїди з римских часів; тут видко останки з кріпостий і міских основ, там видніють ся сьвятинї, ще деинде брами і памятники штукн а між тими пїнні мозаіки.

тами. З огляду на вороже поведенє Персів, члени российскої кольонії сховали ся в будинку консуляту. Российский банк також острілювано зі всїх боків, так що урядники були приневолені сидіти в нїм до пізної ночи, доки российскому войску не удало ся їх увільнити і перевести до консуляту. Российска артилєрия острілювала цитаделю, де находили ся головні сили Фідаїсів. Чотири роти з двома гарматами перейшли крізь місто до российского консуляту і назад, очищуючи улиці з Персів. На другий день і в слїдуючих днях бої повторили ся з подвоєною завзятостию. Місцева перска міліция постановила вирізати российску залогу і збурити ґенеральний консулят. Российска залога зробила ужиток з полевих гармат. Будинок консуляту, в якім находила ся российска кольонія, находив ся весь час в облозї. Щоби охоронити єго від куль, кришу накрито мішками з землею. Втрати по обох сторонах великі.

В многих місцях найдено трупи российских вояків страшно змасакровані. Деякі трупи були до половини спалені. На подвірю ґубернїяльного будинку викопано трупа салдата, якого закопано там живцем. Труп був удушений і не виказував нїяких ран. З кирниці коло поліцийного будинку добуто трупи трех российских ґренадирів а в ріжних инших місцях найдено трупи 9 ґренадирів.

Российске правительство постановило тепер вислати до Тебрісу карну експедицию, зложену з 20.000 людий. Хоче примірно укарати всіх „бунтівників“ і заняти територию, обняту ворохобнею. Частина експедициї з Джульфи удала ся поспішним маршом до Тебрісу, а решта є в дорозї.

Новинки.

Львів, 4 січня 1912.

— **Є.Е. ВПреосьв. Митрополит** ґраф Андрей Шептицкий вернув вчера рано з Риму до Львова.

— **Іменованя.** П. Мінїстер скарбу іменував комісарів скарбових Меч. Квятковского, Кар. Ґуру, дра Ад. Полтурака, Нікод. Коперского, Стан. Кандельку, Ст. Зґлїцкого, Юл. Адамского, Ад. Вісьневского, секретарями скарбу в окрузї львівскої дирекциї скарбу; — іменував в етаті гал. прокураториї скарбу офіциялів канцелярийних: Алекс. Високівьского і Фр. Шнайдра ад'юнктами дирекциї урядів помічничих в IX кл. ранґи. — П. Прокуратор скарбу іменував в етатї галицкої прокураториї скарбу канцелїста Юл. Бржезїцкого офіциялом канцелярийним в X кл. ранґи.

— **Дрібні вісти.** Руский театр під дирекциєю п. Стадника переніс ся з Тернополя до Бродів а з початком лютого має прибути до Львова на кільканедїльний побут. — В Шаторалїя-Уйгелї на Угорщинї арештовано двох аґентів еміграцийних, якогось Ґлядіча і Яворского, котрі вислали потайком до Америки звиш 300 молодців з Галичини обовязаних ставити ся до войска. — Маґістрат міста Львова носить ся згадкою закупити від пана Штарка дім де містить ся теперішна „Віденьска каварня“ за 1,750.000 К або о 170.000 К більше як — Штарк недавно тому заплатив за той будинок. Факт сей може служити за взірцевий примір як робить ся інтереси, щоби стати богачем. — Пропав десь без слїду Теодор Сенеько, слуга інжинїра п Тадея Скржиньского, котрий вийшов ще дня 30 грудня і доси не вернув. П. Скржиньский побоюєсь, що Сенеько став ся може жертвою паробків з єго рідного села, котрі Сенеькому за щось відгрожували ся

— **Вчинок божевільної.** З Рогатина доносять: Хора на умі Тавба Дікман в Рогатинї напала на свою матїр з котрою спільно мешкала і сокирою так єї порубала, що зробила їй 15 ран на голові. Стан жертви єсть безнадійний. Тавбу відставлено до дому божевільних на Кульпаркові.

— **Видїл філії Тов. „Просьвіта“ у Львові** подає до відомости, що з днем 1 січня 1912 ввела Філїя в житє і отворила свою постійну канцелярию, котра містить ся в домі „Просьвіти“ Ринок ч. 10 I. пов. (на місци Союза ревізийного). Канцелярия приймає зголошеня в справах Товариства, відбирає численні вкладки, доручує членам виданя „Товариства“ та взагалї уділяє всїляких інформаций в справах повіту. Канцелярия отворена для сторін в днї звичайні від год. 9—1 в пол., в неділї і сьвята від год. 9—11 перед полуднем. — Від видїлу філії тов. „Просьвіта“ у Львові. — Др. Евген Озаркавич голова, Гриць Микетей секретар.

— **Читальня „Просьвіти“ у Винниках** належить до найзаможнїйших у львівскім повіті. Крім готівки ульокованої в щадничих книжочках, має дуже гарну площу (500 сяжнів) даровану їй громадою, — а в грудни 1910 купила від фондациї Ґловіньского реальність з двома морґами ґрунту в самім осередку Винник за 36.256 кор., яку тепер парцелює. Найблизшим своїм завданем уважає — побудувати дім з великою салею відповідною на всїлякі збори і драматичні вистави. Надто у членів виринула думка збудувати в найблизшім часї памятник Шевченка. Крім читальні „Просьвіти“ є у Винниках ще „Товариство господарско-кредитове“, „Торгова Спілка“ (на уділах), філїя „Сільского Господаря“, „Сокіл“, „Кружок Українок“ і „Українских Студентский Союз“, а всї они переважно розвивають ся гарно. А треба знати, що ще перед 15 роками не було тут нї одного українського товариства, — а через те й нїякої майже національної сьвідомости, хоч Винники віддалені від головного осередка цїлого нашого руху заледви 9 кільометрів.

— **Нещасливі пригоди.** З Тернополя доносять: Тадей Матика, кільканайцятьлїтний ученик I. кл. школи видїлової, бавив ся малим пістолетом, не знаючи, що він набитий. Чотири рази міряв пістолетом в стелю а коли курок за кождим разом спадав і пістолет не вистрілив, хлопець приложив пістолет до голови і стрілив знову. Сим разом пістолет на нещастє вистрілив а куля зранила єго на смерть. Мимо скорої помочи лїкарскої хлопець до кільканайцять мінут помер. — При копаню глини в цегольни Шпрехера при ул. Пелчиньскій урвала ся оногди земля і засипала працюючого там

Константина то гірска кріпость, положена маєстатично на хребтї ряду горбів, котрі під містом і побіч міста проривають стрімко скалисті дебра ріки Румель. Біла арабска дільниця, що розложила ся краєм сеї страшної дебри і що в сьвітлї сонця сьвітить ся далеко попад горбоватим краєм, окружає европейске місто, з котрого довкола мінарету катедри піднимають ся високо ніби аж до неба мури кріпости. Від сего сьвітячого образу міста звертає ся око безпосередно до стежок на скалах і до водоспадів в дебрі, на зелений спід котрої можна зійти ґалєриями і сходами. Більшої і могутнїйшої противности не може нїяка уява придумати а коли води Румеля скорійше і поволїйше спливають як водоспаду Рену, хоч і брак тут тої буйної зелени, яка єсть в Альпах, то всетаки враженє сеї страшної дебри під веселим образом міста єсть не менше могуче.

Від фенїкійских часів знаходила ся Константина вісїмдесять разів в облозї і вісїмдесять разів брали єї приступом і за кождий раз нові володїтелї викидали своїх попередників через скали в дебру Румеля. Послїдні Араби, що ще в жовтни 1837 р. боронили кріпость в Константинї від Французів, хотїли на шнурах поспускати ся в дебру і повтїкати, але шнури пірвали ся і они поспадали в пропасть та позабивали ся — так розповідав менї мій провідник, що водив мене по містї.

Константина має тепер 54.000 жителів а з тих половина то самі Араби. Єсть то торговельне місто в повнім розцьвітї, подібно як Альжір і тут жиють народи і раси згідливо побіч себе; лиш жидівске населенє держить ся трохи упертїйше як в Альжірі поверховности давнїйшого житя в жидівских дільницях або т. зв. ґетах; особливо женщини носять ще досить часто свої давні ріжнобарвно вишивані шалї і круглі, иноді золотом і перлами вишивані чипцї.

* * *

Від східно альжерийскої зелїзниці іде бічний шлях на полудне і зразу держить ся бігу ріки Румель а відтак єго приток, аж остаточно доходить до солоного озера Тінзільт, де вже покидає завсїгди зелену веґетацию умірного підсоня. Гори стають пусті, лисі, в долинах видко ще лиш рідко арабскі хати, коло котрих пасуть ся череди овець і кіз, котрі спасають зрідка розкинені і порохом присипані корчі. При гостинци поросїдали ся тут і там кочуючі родини, Бербери, Араби та Бедуїни в суміш; жінки і діти вкриті на пів ріжнобарвними материями, сидять під великим шатром розложеним на чотирох стовпах; мужчини і хлопці стережуть череди. Кожда громада має крім того одного верблюда до перевозу шатра і посудини та конї і осли до перевозу людий; жінка підчас вандрівки сидять поза чоловіком на кони і держить дитинку на руках. На переміну з тими кочуючими громадами ідуть небавком перші каравани, що приходять з глубини краю з новим живом. Тоті каравани складають ся нераз із сорок до пятьдесять дромедарів, що по найбільшій части машерують один за довгими а повільними кроками рівномірно в такт мов які машини. Набір звисає їм з горба по обох боках в широких міхах а погоничі уганяють коло них на конях або ослах.

Зелїзниця пристає коло Батни, сильної французкої кріпости, звідки за один день дороги можна оглянути щасливо відновлені римскі розвалини Тімґаду, а відтак сильними закрутами прорізує послїдні пасма гір, які нас віддїляють від лїбійскої пустинї. Коло Ель Кантари доходить она остаточно до горячої вижини; уступаючі гори показують ще лиш на голих, стрімких хребтах, що они зложені з ґраніту і піскївця; горби піску припирають щораз висше до них; плоску землю полупали повисихані русла так глубокі, що могла би в них хата сховати ся. Все жарить ся і блищить ся в припікаючім сонци. Часом покаже ся десь на овиді якась хмара а тїнь єї суне ся по розжарених до білости горах а в тій хвили здає ся, як би на тих горах були якісь ліси або ожеледці; небавком однак все то щезає в білосинім воздусї.

Ель Кантара на краю пустинї єсть заразом першою оазою, довгий пальмовий чай, в котрого тїни криють ся хати Арабів, призамкові будівлї на червоно жовтім ґрунтї. Єсть то найдальше на північ висунена плянтация, де дахтиля дійстно дозріває. Оаза обведена довкола мурами, а правительство добре єї стереже і пильнує, бо родючі пальми числить і — накладає за них податок. Гори лишають ся щораз більше по заду, вижина довкола розпалює ся щораз більше і щораз душнїйший стає воздух; але ще раз більше і більше виринають звідкись брунатні і чорні люди на сїй пустарі верблюди і кози знаходять собі все що подостатком поживи в розколинах землї, иноді можна побачити якусь молоду ґазелю аж остаточна патруля спаґів дає нам знати, що ми все ще не втекли поза границї цивілїзациї. Виринає нова оаза — і межи червоно жовтим морем піску а синим небом показує ся темна зелень. То Біскра, котрої „холодна“ тїнь дає нам пристановище. Як тут холодно, видко по термометрі, котрий в тїни оази при заходї сонця показує 35 степенів тепла!

(Дальше буде).

Івана Хорошого та так его потовкла, що він мимо помочи лікарскої вчера помер.

— **Крадіж в маґазинах зелїзничих.** Вже від довшого часу ходила по Львові чутка, що в маґазинах зелїзничих настали якісь великі непорядки, але аж при кінци падолиста минулого року удало ся впасти на конкретні сліди крадіжи. Показало ся іменно, що в часї межи 22 а 25 падолиста згинуло кілька дорогих посилок як н. пр. постави сукна, дивани, лікери, вина і т. п. Тодїшний управитель полїцийної експозитури на двірци комісар Лисаковский розвів енерґічне слідство. Аж до того часу подібні події держано в тайнї, але скоро тепер розійшла ся чутка, що полїция взяла сю справу в свої руки, удав хтось влом до маґазину.

Комісар Лисаковский набрав того переконаня, що то зробив не хто инший лиш хтось зі служби зелїзничої, котрому залежало на тім, щоби звернути підозріне в иншу сторону, на якихсь вломників. Зачав отже сейчас слїдити за маєтковими відносинами функціонарів маґазинових та набрав переконаня, що управитель маґазинів Едвард Вальнер і т. зв. маґазиномайстер Йосиф Вольф жиють рішучо понад стан. Перший з них батько семеро дітий маючи маленьку пенсию жив розміром на велику скалю а другий, хоч мав місячно ледви 70 кор., запивав ся по шинках.

Вальнер робив то до спілки з Вольфом, а забрані так товари продавали довірочним особам. Крадіж викрито тоді, коли до служби прийшов новий урядник Тессляр і велів карти наборові переховувати під ключем. Вальнер і Вольф о тім не знали, а що вже перед тим забрали були товари, не могли на картах наборових зробити відповідних дописок, отже мусїли зробити донесене о крадежи. Стверджено, що Вальнер перепустив в той спосіб через свої руки товарів на кількадесять тисячів корон. В справі сїй мають наступити ще дальші арештованя.

В тім часї зробив хтось донесене на якого робітника, що то він допускає ся крадежі. Доходженя однак виказали, що чоловік той, властитель малого крамику, забирав лиш дрібнїйші предмети і то лиш з таких пересилок які були вже нарушені. Ком. Лисаковский зібравши докази вини зарядив арештоване Вальнера а судия слідчий арештував Вольфа.

Требаж ще знати, в який спосіб відбували ся того рода крадежі. Отже робило ся так: Перед маґазин заїхав зампльомбований віз з всїлякими товарами. Маґазинери оглянувши пльомби чи они ненарушені, отвирали віз і вибирали товари до маґазину. Пересилки переходили тоді до рук маґазинмайстрів. Коли же якої пересилки забракло, то они на картах наборових (Ladescheine) зазначували, що такої а такої пересилки нема. Отже Вальнер по кількох днях по виладованю возів забирав карти наборові з бюра і казав маґазинерам робити дописки при рубриках, з котрих пересилки хотів забрати. Маґазинери знали, що то значить але мовчали, бо боялп ся мести начальника маґазинів.

— **З салї судової.** Перед звичайним трибуналом станув вчера циган Іштван Ляхатош, обжалований о злочин участи в крадежи коний і придержуваню тих коний до спілки з Савою Гроняком і Мариєю Ріль. Коні вкрадено з пасовиска у Воли Добростаньскій і Глібовичах великих на шкоду тамошних селян. Розправу веде радник Огоновский, обжалове заступник прокуратора Дворжак. Обжалований не признає ся до вини і старає ся доказати, що в часї крадежі не було его там, де еї доконано. До розправи покликано богато сьвідків, селян і Циганів. Обжалований говорить дивною мішаниною язиків словацко-руско-польскою. Задля покликаня нових сьвідків, розправу відрочено до завтра, пятниці.

Телеґрами.

Рим 4 січня. (Аґентия Стефані). З Тріполїса доносять: Лодка торпедова „Чіньо" (Cigno) котра відбувала реконесанс в західній части побережа, дала до табору неприятеля коло рога Форва 60 вистрілів ґранатових.

Петербург 4 січня. Цар санкціонував закон в справі удержавненя варшавско-віденьскої зелїзницї.

Солунь 4 січня. Увіряють, що великий везир Саід-паша вислав телеґрафічний окружник до валїв, в котрім каже, що після его переконаня прийде небавком до заключеня мира з Італїєю, забезпечуючого честь і повагу держави. Саід з нагоди обнятя уряду взиває валїв, щоби подвоїли змаганя до заведеня в краю нормальних відносин та зазначує, що християньске населене треба справедливо і на рівнї з магометаньским трактувати.

Харбін 4 січня. Збунтовані віддїли 20 ої дивізиї обсадили границю Шангайкван і тим самим відтяли получене межи Хіною а Манджуриєю. Вислано віддїл японьского войска в цїли заведеня порядку.

Вашінґтон 4 січня. Контрадмірал Еванс помер.

Курс львівский.

Дня 4-го січня 1912.	Платять К с	Жадають К с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр.	688·—	696·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	442·—	448·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	448·—	533·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку	470·—	490·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5 прц. преміов.	109·70	—·—
Банку гіпотечного $4^1/_2$ прц.	98·60	99·30
$4^1/_2$% листи заст. Банку краев.	99·—	99·70
4% листи застав. Банку краев.	92·40	93·10
Листи застав. Тов. кред. 4 прц.	96·70	—·—
„ „ 4% льос в $41^1/_2$ літ.	—·—	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	92·70	93·40
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні галицкі	98·50	99·20
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ $4^1/_2$%	98·75	99·45
Зелїз. льокальн. „ 4% по 200 К.	91·—	91·70
Позичка краев. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 К.	93·10	93·80
„ м. Львова 4% по 200 К.	91·50	92·20
IV. Льоси.		
Міста Кракова	90·—	105·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский)	—·—	—·—
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	44·75	47·75
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский)	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 К. (Курс віденьский)	80·50	84·50
Базиліка 10 К (Курс віденьский)	36·—	38·—
Йошіф 4 К (Курс віденьский)	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский)	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·38	11·50
Рубель паперовий	2·54	2·55
100 марок нїмецких	117·70	118·10
Доляр американьский	4·80	5·—

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·45, **2·20**§), 2·45 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·09**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева, §) від 1/6 до 15/9 включно щоденн, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·18**, 8·45 11·13.
†) до Красного.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, **9·37**, **2·20**, 3·05*) 6·29†), 10·48.
*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·10, 11·25
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в недїлї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).
*) до Рави рускої (лиш в недїлї).

До Яворова: 8·20, 6·00.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Столкова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·33**, 9·09, 11·33.
†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і недїлю.

До Столкова: 8·12, 5·38.

З Личакова;

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і недїлю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2^{22}**, 5^{50}, 7^{30}, **9**, 10^{15}, **1^{30}**, **2**, 5·45, 7^{15}†) **8·25**, 9^{50}.
†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 10^{10}†), 10^{30}
†) з Красного.

З Черновець: **12^{05}**, 5^{45}†), 8·05, 10·25*), 2^{05}, 5·58, **6^{26}**, 9^{34}
*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, **4·25**, 6·45, 10·19§), 11·00.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в недїлї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20

З Столкова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55**, 5·16, 10·13, 9·52†)
†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·09§)
*) З Винник. §) З Винник в суботу і недїлю.

Зі Столкова: 9·42, 6·11.

На Личаків:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§)
*) З Винник. §) З Винник в суботу і недїлю.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).